

De vrachtwagen denderde in volle vaart op hen af. Tara zag het, maar begreep niet direct wat er gebeurde. Haar ouders hadden zich net allebei naar haar omgedraaid in hun stoel, papa lachend en haar moeder met licht opgetrokken wenkbrauwen, precies de sceptische blik die ze ook had op de laatste foto die van hen drieën was gemaakt. Ze leken te wachten tot Tara iets zei en dat was ze ook van plan, maar het beeld van de aanstormende vrachtwagen was zo overweldigend dat praten niet meer ging. Als verlamd zag ze de truck steeds groter worden. De chauffeur achter de voorruit lette niet op de weg; hij keek schuin naar beneden en had niet eens door dat hij op de verkeerde weghelft reed.

De paniek begon in haar buik en verspreidde zich binnen een tel door haar hele lichaam. Het voelde alsof ze in brand stond, haar huid gloeide en haar keel werd gortdroog. Ze wilde gillen, wijzen, haar ouders waarschuwen, wegduiken, maar in plaats daarvan bleef ze stokstijf zitten en staarde ze naar het helgroene monster dat nog maar een paar meter van hen verwijderd was.

Net voor de klap die haar leven voorgoed zou veranderen, draaide papa zich nog terug om een harde ruk aan het stuur te geven, waardoor de auto deels van de grond kwam en op twee wielen opzij schoot. Heel even voelde het alsof ze in de achtbaan op de kermis zat, maar een moment later was dat voorbij.

Hoe lang ze in het zwarte niets had rondgedobberd, wist ze niet. Zodra ze voorzichtig haar ogen opende, won het licht het van het donker. Behalve de mist die door de auto dreef en die ook buiten hing, bewoog er niets. De vrachtwagen leek te zijn verdwenen, hun auto stond stil en er was geen geluid. Dat was misschien wel het grootste verschil; het gelach van haar ouders, de muziek op de radio en de draaiende motor klonken opeens niet meer, alsof de botsing alle geluiden had opgeslokt en zij verder moest in doodse stilte.

Onbewust had ze zich aan de achterkant van haar moeders stoel vastgeklampt, haar linkerwang plakte tegen het zwarte leer van de hoofdsteun. Langzaam trok ze zich los en draaide ze haar hoofd naar de plek waar haar vader had gezeten. Hij was weg. Papa's stoel werd ingenomen door een gigantische brok verwrongen metaal, deels groen, deels zwart. De brok had scherpe uitsteeksels en een ervan stak recht in de schouder van haar moeder, die nog wel in haar stoel zat.

Tara draaide haar hoofd terug om de schouderwond niet te hoeven zien en tastte met haar rechterhand om de stoel heen. De zomerjurk van haar moeder was drijfnat, alsof ze net in de regen had gelopen, maar dat kon niet, want het was een stralende dag. Haar hand gleed langs mama's arm naar beneden en ineens voelde ze hoe haar hand werd vastgegrepen. Tara kneep terug en plots drongen er weer geluiden tot haar door. De auto hikte en piepte zoals ze nog nooit eerder had gehoord. Het leek of hij boos was en niet begreep wat er gebeurde. Dat deed ze zelf wel; de vrachtwagen had hen geraakt, dat kon niet anders. Papa was natuurlijk al uitgestapt en nu moesten zij en mama ook naar buiten.

'Mam?'

'Tara...' Haar moeders adem klonk hijgend en raspemd, het was duidelijk dat het haar veel moeite kostte om te praten. Tara verstevigde de greep van haar hand en sloot haar ogen om zich beter te kunnen concentreren op de woorden die verbrokken uit mama's mond gleden.

'Ik haal je terug.' De stevige stem klonk als een donderslag. Van schrik opende Tara haar ogen, om ze meteen weer te sluiten. Ze wilde niet terug, ze moest nu in de auto blijven, bij haar moeder, en horen wat die te zeggen had.

'Ik tel zo terug van drie naar één en dan ben je weer in het nu, in deze kamer. Drie...'

Tara sloeg haar handen tegen haar oren en schudde hevig met haar hoofd. Niet terughalen, niet nu ze eindelijk zo ver was gekomen. Ze dook ineen in de fauteuil en probeerde uit alle macht in het moment te blijven, het moment dat haar al sinds haar tiende achtervolgde en dat haar ontelbare nachtmerries had bezorgd. Ze wist dat haar moeder in de laatste minuten voordat zij aan haar verwondingen bezweek tegen haar had gesproken. Ze wist ook dat ze aandachtig had geluisterd en dat ze gehoord moest hebben wat haar moeder zei. Maar daarmee hield het op.

Artsen hadden uitgelegd dat het auto-ongeluk waarbij ze haar beide ouders verloor zo traumatisch moest zijn geweest, dat haar geheugen een deel van de ervaring had geblokkeerd. Hoe ze haar hersens ook pijnigde, de nachtmerries stopten steevast te vroeg, haar moeders woorden kwamen niet meer terug. En nu, vijftwintig jaar later en duizenden kilometers weg van huis had ze haar stem weer gehoord. Haar moeder had Tara bij haar naam genoemd en stond op het punt verder te praten. Eindelijk zou ze horen wat haar geheugen verborgen had willen houden. Niets of niemand mocht dit moment verstoren; deze woorden waren voor haar bestemd, ze moest ze horen en niet alleen om haar

nieuwsgierigheid te stillen, ook omdat het om iets wezenlijks ging, iets dat dingen zou verklaren en dat haar leven lichter zou maken.

Een rits psychologen had haar gewaarschuwd voor deze gedachte. Dat ze het wilde weten was begrijpelijk, maar het groeiende belang dat Tara in de loop der jaren aan de woorden was gaan hechten, zou ook een opmaat voor teleurstelling zijn. Beter kon ze het verleden laten rusten en zich richten op het heden en de toekomst. De kans dat de vergeten woorden zich dan weer lieten horen, was groter dan wanneer ze er geforceerd naar op zoek ging. Dat klonk niet onredelijk; Tara had het advies jarenlang ter harte genomen, in de hoop dat ze op een dag wakker werd zonder gat in haar geheugen. Maar dat gebeurde niet, de herinnering bleef uit.

Tot nu. Haar moeder had haar naam genoemd en dat vulde haar hart met zo veel liefde dat het zweet haar uitbrak en de tranen uit haar ogen sprongen.

‘Twee... één.’

‘Nee!’ Tara schoot omhoog en wierp zich woest op de vrouw die tegenover haar op een bank zat. Ze klauwde haar handen om haar kaken in een poging de vrouw het zwijgen op te leggen. Haar ogen spoten vuur. ‘Niet nu!’ krijste ze. ‘Ik was er bijna, ze begon al te praten, ik hoorde haar stem! Haar stem...’

Met een ruw gebaar duwde de vrouw Tara van zich af. Ze stoof naar de hoek van de kamer, greep de didgeridoo die daar als kapstok dienst deed en hield hem als een wapen voor haar borst.

‘Stop,’ zei ze op dwingende toon, ‘je bent al terug, het is voorbij.’ Ze hield Tara in een ijzige blik gevangen en zag hoe het vuur in haar ogen langzaam doofde.

Hijgend van inspanning liet Tara zich in de bank zakken, waar ze haar handen tegen haar gezicht drukte en met schokkende schouders bleef zitten.

Met het ‘wapen’ in haar handen liep de vrouw om de bank heen naar de deur. ‘Je bent nog niet zover. Alles heeft zijn eigen tijd. Bedenk dat je een lange reis hebt afgelegd en dat je dichterbij je herinnering bent dan ooit tevoren. We doen dit op mijn manier, stap voor stap. Heb vertrouwen en kom over twee dagen terug. Eerder heeft geen zin, je geheugen laat zich niet forceren. Het is belangrijk dat je eerst goed tot rust komt.’ Ze opende de deur.

Zonder op te kijken hees Tara zich omhoog. Een moment moest ze zich vasthouden aan de leuning om haar trillende lichaam overeind te houden. Kromgebogen en met haar

armen om zichzelf heen geslagen verliet ze de ruimte. Achter haar sloeg de deur met een klap dicht.

Cassandra plaatste de didgeridoo terug in de hoek en hing de regenjas, die op de grond gevallen was, eroverheen. Daarna griste ze een voorgerolde joint uit een doosje op haar bureau en stak hem aan. Ze inhaleerde diep, liep de veranda op en blies de rook tussen de palmladeren door omhoog. Kilometers verderop was meer rook te zien. In de afgelopen weken waren de rookwolken boven de Mauna Loa met de dag donkerder gaan kleuren en al een paar keer was uit het hart van de berg een dreigend gerommel opgestegen. Uit angst voor een naderende uitbarsting hadden enkele eilandbewoners hun heil elders gezocht, maar de meeste stelden hun vertrek zo lang mogelijk uit. Ze waren eraan gewend dat de grootste vulkaan ter wereld zich deed gelden en lieten zich doorgaans niet zo snel afschrikken als de toeristen, die al bij een eerste rookwolk in het vliegtuig stapten.

Om haar lippen verscheen een nerveuze glimlach. Ze durfde het haast niet te geloven, maar het zag ernaar uit dat haar lange wachten eindelijk beloond werd. Kon het waar zijn?

Ze draaide zich half om en keek naar de stoel waar Tara even eerder had gezeten. Ineens leek alles in een stroomversnelling te komen. Ze had beter moeten weten dan niet op haar intuïtie te vertrouwen, die had haar nog nooit in de steek gelaten. Bovendien ging het exact zoals voorspeld was: een vreemdeling had haar pad gekruist, een vrouw uit Nederland nog wel en dat was de eerste stap.

Zou met de komst van Tara Linders de weg naar verlossing zijn ingezet? Ze legde een bevende hand op haar borst en sloot haar ogen. Misschien was het nog niet te laat.